

Η ΠΡΩΪΑ.

1 Ἡ ὥραία πρωΐα προβάλλει
ἐνδυμένη τὸ φῶς τοῦ Ἑλίου,
βουτημένη εἰς μύρα καὶ κάλλη,
ὡς ἡ νύμφη ἐνδόξου νυμφίου.
Συνορωπῇ μετ' αὐτὴν ἡ ἑσπέρα
κατὰ πόδας ὡς δούλη ἀγρία
χύνει σκότῃ παντοῦ στὸν αἰθέρα
καὶ σκεπάζει καὶ ῥόδα καὶ ἴα.

2 Τῆς ἀνοίξεως ὥραν γλυκεῖαν
χαιρετίζουν τὰ εὖσμα ἄνθη,
ἐνδυμένα στολὴν θαυμασίαν
θαυμαστῶς καθαρά ἀπὸ πάθῃ.
Τὸ φθινόπωρον πλὴν ψυχρὰ ὥρα
τὴν ἀγκάλην κατόπιν ἀνοίγει
κι' ἀνθοστόλιστον εὖσμον χώρα
χαιρεκάνκως δεχθὲν καταπνίγει.

Ἡ
αἰωνία πρωΐα ἐν οὐρανῷ.

Ἄλλ' ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
γῆ φωτὸς αἰωνίου ὑπάρχει
κ' ἡ ἡμέρα οὐδέποτε' ἐκλείπει.

Ἄλλ' ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
γῆ λαμπρὰ αἰωνίως ὑπάρχει
κ' ἡ λαμπρότης οὐδέποτε' ἐκλείπει.

- 3 Εἰς τὸ θέρος χαρὰ πανταχόθεν !
 πτηνὰ ψάλλουν εὐδόπως τὸν Πλάστην
 χωρὶς κόπον λαβόντα θεόθεν
 καὶ τροφήν καὶ ποτὸν καθεκάστην.
 Ἄλλὰ ψυχὸς δριμύ τὸν χειμῶνα
 ἐπελθὼν ἐκφοβίζει τοὺς ψάλτας
 καὶ ἀφίνουν αὐλὸν καὶ δενδρῶνα
 καὶ σκηνογόνον εἰς τρύπας καὶ φράκτας.

- 4 Τίς θνητὸς ἢ μικρὸς ἢ μεγάλος
 θά ὑπάγῃ σ' ἐκείνην τὴν γῆν,
 ὅπου φῶς καὶ παιδρότης καὶ κάλλος
 αἰώνιος κοσμοῦν τὴν ψυχὴν ;
 Τὸ εὐθὲς ὅστις πράττει ἐκθύμως,
 τὸν Θεὸν ὅστις πάντα φοβεῖται,
 καὶ ἀνάκων παιδίων ὁ δῆμος
 θαυμασίως ἐκεῖ εὐλογεῖται.

Οἰκογένεια προσευχομένη.

Ἄλλ' ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
 γῆ ψαλμῶν Ἀρχαγγέλων ὑπάρχει
 καὶ ὁ ὕμνος οὐδέποτε ἐκλείψει.

Ναί, ἐκεῖ στὰ οὐράνια ὕψη
 τῶν πιστῶν ἡ ἀνάπαυσις εἶναι
 καὶ οὐδέποτε θέλει ἐκλείψει.